

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 348/2014
15.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Д.И., због кривичног дела тешка крађа у помагању из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 35. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И., адвоката С.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К бр. 1055/10 од 05.02.2013. године и Апелационог суда у Београду КжІ 3196/13 од 09.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К бр. 1055/10 од 05.02.2013. године и Апелационог суда у Београду КжІ 3196/13 од 09.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К бр. 1055/10 од 05.02.2013. године, окривљени И.Д. је, између осталих, оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у помагању из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 35. и 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године. Истом пресудом окривљени Д.И. обавезан је да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжІ 3196/13 од 09.09.2013. године, уважавањем жалби јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Шапцу и окривљеног С.Ј. преиначена је пресуда Основног суда у Шапцу К бр. 1055/10 од 05.02.2013. године у односу на све окривљене, између осталих и у односу на окривљеног Д.И. само у погледу одлуке о казни, па је окривљени Д.И. због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 35. и 61. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци, док је жалба браниоца

окривљеног Д.И. одбијена као неоснована и првостепена пресуда у односу на овог окривљеног потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.И., адвокат С.А., због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, 439. тачка 1. ЗКП и 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да побијане одлуке преиначи, тако што ће окривљеног Д.И. ослободити од оптужбе, а да обзиром на садржину захтева одложи извршење правноснажне пресуде у односу на овог окривљеног.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву испитавши законитост правноснажних пресуда применом члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 45/13) нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И. је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац осуђеног Д.И., указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 45/13) наводима, да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може засновати - на одбрани окривљеног С.Ј., коју је овај изнео у својству осумњиченог у СУП Шабац и коју је изменио у току истраге и главног претреса, при чему је овај окривљени дао разлоге зашто је при саслушању у својству осумњиченог у СУП Шабац лажно теретио Д.И., и суду је презентирао налог за пријем окривљеног С.Ј. у задржавање насловљен на КПЗ Шабац, којим му је у СУП-у Шабац, прећено. Бранилац осуђеног Д.И. наводи да је на наведени начин повређен члан 89. став 8. ЗКП („Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10) и да се сходно одредби става 10. истог члана на таквом исказу не може засновати судска одлука.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд је оценио као неосноване. Наиме, окривљени С.Ј. је своју одбрану пред органима ПУ Шабац дао у складу са чланом 226. тачка 9. ЗКП („Службени гласник РС“ број 58/04 ... 76/10), и при тој одбрани је остао и приликом саслушања пред истражним судијом, као и приликом суочења са окривљеним Д.И. у истрази, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И. да се на одбрани окривљеног С.Ј., којом је оповргнута одбрана осуђеног Д.И., не може заснивати судска одлука, без обзира на чињеницу да је окривљени С.Ј. у даљем току поступка мењао своју одбрану.

На описани начин није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, на коју се у захтеву браниоца окривљеног указује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП наводима, да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, због непостојања умишљаја од стране окривљеног, као битног елемента овог кривичног дела (члан 369. тачка 1. ЗКП „Службени гласник РС“ 58/04 ... 76/10).

У захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.И. указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, наводима, да је у погледу кривичног дела које је окривљеном стављено на терет примењен закон који се не може применити, јер давање путничког возила на послугу и обећање прикривања предмета кривичног дела не могу представљати радње помагања у извршењу кривичног дела(члан 369. тачка 3. ЗКП „Службени гласник РС“ 58/04 ... 76/2010).

По налажењу Врховног касационог суда, питање постојања умишљаја и средства и начина помагања у извршењу кривичног дела, представља чињенично питање, тако да се оваквим наводима захтева за заштиту законитости у суштини полемише са утврђеним чињеничним стањем у правноснажним пресудама, а што у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца. Из наведеног разлога, иако су као разлог за подношење захтева за заштиту законитости формално наведене повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП које представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног и његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, будући да се у образложењу наведених повреда оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, Врховни касациони суд се у разматрање ових навода захтева, није упуштао.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**